

Paršat Haazinu

12. tišri 5769
11. říjen 2008
začátek šabatu: 18:03
konec šabatu: 19:07

Halachické časy
třilin 6:13 | východ slunce 7:18
konec šma 9:04 | 1. mincha 13:16
škia 18:19 | hvězdy 18:51

Šmílův Daf

Haazinu v číslech

53. paraša v Tóře (z 54)
10. paraše v knize Devarim (z 11)
3 paršiot, všechny otevřené
skládá se z 52 vět, 614 slov a 2326 písmen

obsahuje 1 příkaz (podle Rambama) – JAJIN NESECH (zákaz pít a mít prospěch z vína vyrobeného k modloslužbě)

Paršat Haazinu většinou bývá zároveň i ŠABAT ŠUVA (neboli šabat před Jom kipur), ale letos je až mezi Jom kipur a svátkem Sukot (primární liturgický rozdíl je v haftaře).

Alijot v kostce

Kohen: Mošeho závěrečná píseň, ve které si za svědky bere „nebe i zemi“

Levi: Moše připomíná nejstarší historii židovského národa a smlouvu mezi Bohem a praotci.

Šliši: Připomínka vzpour židovského lidu cestou pouští do Zaslíbené země.

Revii: Varování, že Bůh může před námi skrýt svou tvář (HESTER PANIM).

Chamiši: Bůh svůj lid nikdy neopustí.

Šiši: Závěr písně, v níž jsme ujištěni o trvalosti Božího slibu.

Švií: Povinnost pamatovat si slova „této Písne“. Moše vystupuje na horu Nevo, odkud spatří zemi Izrael kde a země.

Haftara (Šmuel 2 22:1-51): Davidova píseň v délce celé paraši.

Židovská událost týdne

Ehud Olmert, skandály udolaný izraelský premiér, dokončil svůj ideologický obrat/rozpad, když se vyjádřil pro předání Golanských výšin Sýrii (území za mír) a stažení Izraele do hranic z roku 1967, včetně opětovného rozdělení Jeruzaléma, čímž, zdá se, definitivně politicky pohřbil myšlenku „Velkého Izraele“.

V pondělí večer začíná svátek Sukot

úterý – středa: JOM TOV

čtvrtek-pondělí: CHOL HAMOED

úterý (21/10): ŠMINI ACERET (Mazkir)

středa (22/10): SIMCHAT TORA

Zajímavosti z paraši

Tóra je přirovnávána k rose, dešťové přehánce, i lijáku. Vždy se jedná o vodu padající shůry, ale v každé variantě s jinou intenzitou a rychlostí. Tóra totiž respektuje různost lidí. Někteří lidé vyžadují Tóru v malém množství, ve snadno vstřebatelných dávkách, jinak se pod nápojem „vody“ zhroutí. Jiným vyhovuje rovnoměrný, pravidelný proud „deště“ a jsou i tací, kteří se mohou učit Tóra s intenzitou připomínající liják.

Věděli jste, že...

... hranatý tvar macesů se začal objevovat až s příchodem strojové výroby macesů v Anglii v roce 1875.

Mimochodem, symbolika macesů má dvě základní interpretace: na jednu stranu macesy představují "chléb vysvobození", symbolizující spěšný odchod Židů z Egypta, ale na druhou stranu macesy také představují "chléb soužení" (LECHEM ONI) a připomínají těžký život v Egyptě.

vybráno z náhodného článku portálu www.doopravdy.cz/judaismus

Rozluštěte význam obrázků?

Draša rav Jarona ben Davida **Bud' me připravení na pád!**

Každý, kdo vidí a slyší, ví, že podstata reklamy vězí v krátkém a jednoduchém sdělení, které si lze snadno zapamatovat. Po celou knihu Dvarim se Moše úpěnlivě snažil odradit lid Izraele od modloslužby a zdá se, jako kdyby mu v samém závěru knihy PR agentura poradila, aby finální sdělení bylo krátké, poutavé a pokud možno umělecky hodnotné. Důkazem nám může být paršat Haazinu.

Čeho vlastně chtěl Moše svou písní dosáhnout? Co řekl nad rámec již vyřčeného v průběhu celé Páté knihy? Zdá se mi, že na rozdíl od předchozích pasáží, není Mošeho cílem lid zastrašovat či varovat. To ostatně udělal již v míře vrchovaté v paršat Ki Tavo. Cílem písně je připravit národ na to, co ho v budoucnu nevyhnutelně čeká.

Po celý měsíc Elul a v deseti dnech pokání v nás rezonuje touha být lepšími a stejně tak si přejeme, aby i příští rok byl lepší, než ten minulý. Lidé na sebe berou předsevzetí, jako kdyby měli být od nynějška úplně jinými bytostmi. Toto nadšení většinou pozvolna vyprchá v dnech následujících po Dni smíření, kdy se vše láme a lidé se vrací tam, odkud svou cestu za nápravou nastoupili. Zdá se, že nejsou schopni významnější změny. Tak k čemu byla veškerá ta TŠUVA a všechny ty jomkipurové modlitby, když se stále jen pohybujeme v kruhu?

Samozřejmě že odpověď na tuto otázku se liší člověk od člověka. Samozřejmě, že se události rok co rok stále opakují. A tak musí vždy po jomkipurovém vzednutí logicky následovat pokles. S tím jen těžko něco naděláme. Naším přáním by ale měl být stav, ve kterém jsou pády kratší (nebo lépe řečeno mělčí) než předchozí a následná stoupání.

Pokud se člověk nesmíří s nevyhnutelností pojomkipurového pádu, nejenže se pádu stejně nevyhne, ale navíc kvůli své nepřipravenosti utrpí újmu. Něco uvnitř se v něm může polámat či dokonce zlomit.

A stejná pravda platí i o Izraeli jako celku. V okamžiku, kdy stáli před Moše Rabejnu, byli všichni připraveni udělat vše, co si přál. Vždyť Moše je vyvedl z Egypta, vedl je po celých dlouhých čtyřicet let putování pouští, aby se nyní s nimi před svou smrtí naposledy rozloučil. Jak by ho mohli zradit? A přesto jim Moše do očí sděluje, že až umře, tak se oni, národ, zkazí a upadnou. Říká jim: „Vím, že se to stane. Jen chci, abyste na to byli připravení.“ Budete-li připravení, budete schopní rozpoznat první příznaky pádu a zareagujete rychleji – napravíte se včas. Pokud ale nebudete připraveni, zbystříte pozornost až později a o to víc bolestivé bude vaše procitnutí.

Celá Mošeho píseň je velmi neurčitá. Dalo by se říct zašifrovaná. I proto se komentátoři přou, zda se události v ní zaznamenané vztahují k židovské historii jako celku nebo jen k době do konce prvního Chrámu. Ramban vidí v textu písně náznak událostí až do doby závěrečného vykoupení, jiní dokládají na textech knihy Soudců a knihy Královské, že Mošeho píseň pokrývá „jen“ období, kdy Židé pobývali v zemi, kterou jim Bůh dal, s tím, že období galutu Moše ve své písní vůbec neřeší.

Já si myslím, že píseň byla v takto vágní podobě napsána úmyslně, abychom se mohli podílet na tvorbě vlastní historie (a ovlivňovat ji). Tak tomu bylo při východu z Egypta, tak při prvním zničení Chrámu a babylónském exilu, tak tomu bylo při ŠIVAT CION (návratu z Babylonie), tak tomu je dnes a tak tomu jistě také bude i v případě vykoupení budoucího - posledního.

V podstatě je jen na nás, který interpretace textu je správná. Jisté však je, že trápení, která náš národ za celou tu dlouhou dobu postihla, jsou nezměrně větší než ta, která uvádí Mošeho píseň. Tak si jen přejme, aby se naplnila její závěrečná slova: „Radujte se, národy, s jeho lidem, vždyť on pomstí krev svých služebníků a svou zemi, svůj lid, zproští viny.“